

-Toch is het ook een keer goed mis gegaan. Tijdens de Vroegmis bemerkten de "Sepjes" te laat dat ze de bellen vergeten waren en thuis hadden laten liggen. Dus werd de Mis zonder bellen opgedragen. Ik vraag me daarbij nog steeds af of die Mis wel geldig is geweest. Tegenwoordig zouden we zo 'n vraag betreffende een belloze Mis aan Antoine Bodart voorleggen, ceremoniedeskundige bij uitstek. Overigens zij vermeld dat het gelijktijdig bellen steeds beter ging. Na een maand oefenen verliep het bellen 100% synchroon

-Ook waren er vaak begrafenissen, met name als er iemand gestorven was. En aangezien aan het ziekenhuis een bejaardentehuis was verbonden, gebeurde dit nogal eens. Voor ons misdienaars waren de begrafenissen altijd de hoogtepunten van het jaar. Enerzijds omdat -zoals Cees al opmerkte- we vrij kregen van school, anderzijds omdat we vaak een gulden of zelfs een rijksdaalder kregen. Ook ging er soms wel eens een zuster dood. Die hadden een apart kerkhof achter in de kloostertuin. De zusters hadden de gelofte van armoede afgelegd, ze hadden dus geen geld en bij hun begrafenis kregen we dus geen cent. Daarom vonden we het als misdienaar helemaal niet leuk als er een zuster overleed

-Behalve een kerkhof voor de zusters bevond zich in de kloostertuin ook een tamme kastanjeboom. En als we de vroegmis hadden gingen we altijd de kastanjes oprapen, die er

die nacht af gevallen waren. Dit tot groot ongenoegen van de bejaarden (wij zeiden : de ouwe mannekes) die dan dus te laat kwamen...

-Ik heb al gesproken over de begrafenissen.Daarvoor moesten we als misdienaars ook soms in de regen naar het kerkhof.Maar als het regende viel er ook water in het wijwatervat. Ik was dus steeds bang dat het wijwater ,verdund, duidelijk minder gewijd zou zijn als onverdund.Echter rector Adriaansen verzekerde me dat ook al verdunde je wijwater met een factor duizend het steeds even gewijd bleef (wat een hande!!!)

-Een activiteit tijdens het Lof of de Mis was ook het "omdragen van het boek" Dit hield in dat je het grote boek via de trappen van het altaar van de ene kant naar de andere kant moest brengen .Echter dit was niet zonder gevaar: Als het koord om de toog ,waar Cees gewag van maakt,los schoot struikelde je en viel je met boek en al over de trappen. Het is mij twee maal overkomen Gelukkig is het toch altijd wel goed afgelopen,waarschijnlijk omdat de H.Geest daar in die kapel nooit ver weg kon zijn.

-In de Kerst- en Paasnacht mochten we na de Nachtmis altijd blijven slapen. Dit deden we op de zolder van het ziekenhuis ,welke zich pal boven het Slot van de nonnekes bevond.De vloer van deze zolder bestond uit eikenhouten planken,welke na al die jaren uitgedroogd en dus ook aanzienlijk gekrompen

waren Tengevolge van de daardoor ontstane kieren konden we dus direct in de chambrettes van de nonnekes kijken en zien hoe ze naar bed gingen. Dit was voor ons spannend .maar echter geenszins opwindend .Enerzijds houden de nonnekes bij het slapen gaan nog zoveel gewaden aan dat voor een leek het verschil tussen een aangeklede en uitgekledede non nauwelijks is waar te nemen(afgezien van de kap dan natuurlijk) .Bovendien waren we nog zo jong ,dat we ons niet realiseerden ,dat de zusters toch ook enigszins tot het vrouwelijk geslacht behoren. Voor ons waren de vaders mannelijk,de moeders vrouwelijk en de zusters onzijdig.

-Toch is aan dit slapen op zolder ,in de Paasnacht van 1949 een vrij abrupt einde gekomen: Een van ons (een van de Sepjes?) had van krantenpapier een vliegtuigje gevouwen en dit door een kier in de houten vloer gefrommeld. Dit vliegtuigje vloog vervolgens in grote bogen in de onderliggende chambrette naar beneden. Zuster Liduina ,die zich daar op dat moment bevond schrok zich in eerste instantie wezenloos.Aanvankelijk dacht ze met de H.Geest te maken te hebben. Echter toen ze zich realiseerde dat dit lid van de Heilige Drieenheid meestal als duif en niet als papieren vliegtuig uit de hemel placht neder te dalen ,begreep ze dat er iets heel anders aan de hand was.....

Gevolg: Vanaf die Paasnacht in 1949 mochten we nooit meer in he ziekenhus blijven slapen en moesten we s'nachts meteen

naar huis.

-Ziehier mijn ervaringen als misdienaar in Charitas, nu 70 jaar geleden. Met dank aan Cees Sep, zonder wiens initiatief ik dit verhaal nooit zou hebben geschreven.

Ad Franken te Mierlo 25 dec 2019